

Danielle Steel

De maîtresse

Als je naar vrijheid verlangt

vertaald door Jet van den Toorn

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het enorme motorjacht *Princess Marina* lag voor de kust van Antibes in de Middellandse Zee voor anker, niet ver van het beroemde Hôtel du Cap. Het was een warme junidag geweest en nu viel de schemering in. Vanaf de kust was het 150 meter lange jacht goed te zien. Een tiental dekknechten van de vijfenzeventigkoppige bemanning was het dek aan het dweilen, zoals elke avond wasten ze het zoute water van het schip. In de verte leken de dekknechten heel klein en dat gaf kijkers vanaf de wal een goed beeld van de geweldige omvang van het jacht. De ruimtes aan boord waren helder verlicht. Iedereen die bekend was met dat deel van de kust kende het jacht en wist wie de eigenaar was, al lagen er diverse vergelijkbare schepen in de buurt voor anker. De reusachtige superjachten waren te groot om aan te meren, behalve in havens die groot genoeg waren voor cruiseschepen. Het viel hoe dan ook niet mee om een schip met die afmetingen aan te meren, al was de bemanning nog zo talrijk en bedreven.

De eigenaar van het schip, Vladimir Stanislas, had elders in de wereld nog drie motorjachten, die ongeveer net zo groot waren. Ook bezat hij een bijna honderd meter lange zeilboot die hij van een Amerikaan had gekocht, maar die gebruikte hij zelden. Hij was het liefst aan boord van de *Princess Marina*, vernoemd naar zijn moeder, die was overleden toen hij veertien was. Het was een luxueus, drijvend praaleiland, en het had hem een fortuin gekost om het te laten bouwen.

Hij bezat ook een van de bekendste villa's aan de kust, in Saint-Jean-Cap-Ferrat, die hij van een beroemde filmster had gekocht. Maar aan land voelde hij zich nooit zo veilig, want in het oog springende villa's vielen in het zuiden van Frankrijk vaak ten prooi aan roofovervallen.

Buitengaats voelde hij zich beschermd. De meesten van zijn bemanningsleden hadden een intensieve veiligheidstraining gevolgd en wisten hoe ze zich tegen terroristen moesten weren. Hij had een compleet wapenarsenaal aan boord, inclusief een raketlanceringsysteem. Bovendien kon hij zich op het water snel verplaatsen.

Vladimir Stanislas was een van de rijkste mannen van Rusland, zelfs van de wereld.

Twintig jaar geleden had hij van de regering het monopolie verkregen voor de Russische staalindustrie. Dat had hij te danken aan de uitzonderlijk goede contacten die hij sinds zijn tienerjaren met sleutelfiguren had opgebouwd. Op een cruciaal moment waren er grote sommen geld betaald en hij had onvoorstelbaar veel verdiend, meer dan iemand voor mogelijk had gehouden. Hij had daarna grote investeringen in de olie gedaan en in bedrijfstakken over de hele wereld. Het was moeilijk om je een voorstelling te maken van de hoeveelheid geld die Vladimir had verdiend. Op zijn negenenveertigste was zijn geschatte vermogen veertig tot vijftig miljard dollar en dan ging het alleen over de zakendeals en investeringen die bekend waren. Hij beheerde het leeuwendeel van het nieuwe vermogen in Rusland. Vladimir stond op goede voet met hoge regeringsfunctionarissen, tot de Russische president aan toe, en hij kende ook andere staatshoofden. Het schitterende jacht dat als een sieraad in de schemering glinsterde, was slechts een bescheiden symbool van het belang van zijn relaties en zijn briljante kennis van zaken.

Vladimir werd zowel bewonderd als gevreesd. Wat hij in al die jaren had bereikt als

voornamelijk speler in het Russische bedrijfsleven had hem zowel de bewondering als de afgunst opgeleverd van zakenmannen over de hele wereld. Hij had de reputatie meedogenloos te zijn, en hij vergaf zijn vijanden nooit. Maar zij die hem goed kenden en zakendeals met hem hadden gesloten, wisten dat dat niet het hele verhaal was. Vladimir had ook een zachtere kant. Hij had een zwak voor kunst, hield van schoonheid en wist veel van literatuur.

Hij omringde zich het liefst met mensen van zijn eigen soort en had alleen Russische vrienden, die net als hij belangrijke industriëlen waren. En de vrouwen in zijn leven waren ook altijd Russisch geweest. Alhoewel hij een prachtig huis in Londen had, de villa in Zuid-Frankrijk en een spectaculair appartement in Moskou, ging hij alleen om met landgenoten.

Ondanks zijn gezag en invloed zag je hem in gezelschap makkelijk over het hoofd. Vladimir was een bescheiden man die liever niet opviel, al hield hij zelf zijn omgeving nauwlettend in de gaten. Hij koos ervoor zich eenvoudig te kleden en zich onopvallend te verplaatsen. Pas als je in zijn ogen keek, beseftte je wie en wat hij was: een man met oneindig veel macht. Zijn vooruitstekende kin en de kracht die zijn hou-

ding uitstraalde, gaven aan dat hij alles kreeg waarop hij zijn zinnen had gezet. Heel soms, wanneer hij lachte, gaf hij de indruk dat er ook warmte was.

Hij had de hoge jukbeenderen en het Mongoolse uiterlijk van zijn voorvaderen, en dat gaf hem iets exotisch. Al vanaf zijn jeugd voelden vrouwen zich tot hem aangetrokken, maar hij stelde zich nooit kwetsbaar op, voor niemand. Niemand was onmisbaar voor hem en hij had zijn wereld al heel lang volledig in zijn greep. Met minder nam hij geen genoegen. Niets in Vladimirs leven ging per ongeluk, alles paste in het grotere plan.

Vladimir was geen knappe verschijning in de klassieke zin, maar het was wel een interessante man. Hij had een lang, stevig lijf, blonde haren, scherpe gelaatstrekken en zijn ogen waren ijsblauw. Op de zeldzame momenten dat hij zich ontspande, leek hij hartelijk, en hij was een echte sentimentele Rus.

Hij had diverse minnaressen gehad sinds hij was opgeklommen in de wereld, maar in tegenstelling tot zijn collega's en tegenhangers wilde hij geen gezin stichten. Dat maakte hij meteen aan het begin duidelijk aan zijn vrouwelijke gezelschap. Hij had geen familie en maar weinig

vrienden en duldde geen handenbinders.

De meesten van zijn mannelijke kennissen hadden minstens één kind bij elke vrouw met wie ze een relatie hadden gehad, meestal omdat de vrouw erop aandrong, om haar financiële positie in de toekomst zeker te stellen. Vladimir weigerde in te gaan op zulke smeekbeden. Kinderen pasten niet in zijn plannen en hij had geen spijt van deze beslissing, die hij lang geleden genomen had. Hij was best vrijgevig voor de vrouwen met wie hij een relatie had, maar deed hun geen beloften voor de toekomst, en daar durfden ze trouwens ook niet op aan te dringen, net zomin als ze hem durfden te manipuleren. Vladimir was als een roofdier dat ieder moment kon toeslaan, altijd waakzaam en waarschijnlijk genadeloos als hij dwarsgezetten werd. Er waren maar weinig mensen die de proef op de som wilden nemen en er was tot nu toe niet één vrouw in zijn leven geweest die dat had aangedurfd.

Natasha, zijn huidige metgezellin, met wie hij al zeven jaar samen was, wist dat een leven zonder kinderen een voorwaarde was om bij hem te kunnen zijn. Hij had duidelijk gemaakt dat er nooit sprake zou zijn van een huwelijk of de status die daarbij paste. En als dat eenmaal

zo was afgesproken, werd er verder over gezwegen. De vrouwen die getracht hadden hem van het tegendeel te overtuigen of geprobeerd hadden hem te bedriegen, waren de laan uit gestuurd met een keurig bedrag, dat echter niet te vergelijken was met wat ze anders aan de relatie hadden kunnen overhouden. Vladimir was gewiekst en sloot alleen compromissen als hem dat zakelijk goed uitkwam. Hij luisterde altijd naar zijn hoofd en niet naar zijn hart. Als hij goedgegelovig was geweest of kwetsbaar waar het vrouwen betrof, had hij nooit de positie bereikt die hij nu had. Al in zijn jeugd had hij geleerd alleen op zichzelf te vertrouwen. Daar plukte hij nog steeds de vruchten van.

Vladimir had grenzeloos veel macht en geld vergaard en genoot van wat hij bereikt had. Hij verwendde zichzelf graag met allerlei speeltjes: zijn huizen, zijn jachten, de fantastische sportauto's, een vliegtuig, twee helikopters die hij continu gebruikte om de wereld rond te reizen en de kunstcollectie, die zijn passie was. Hij vond het belangrijk zichzelf met schoonheid te omringen en wilde van alles alleen het beste. Af en toe nam hij de tijd voor een pleziertje. Maar er was weinig tijd voor ontspanning; de zaken en de volgende deal gingen altijd voor.

Hij had weinig vrienden, alleen de belangrijke mannen met wie hij zakendeed of de politici die hij in zijn zak had. En hij schrok niet terug voor risico's. Het leven moest vooral niet saai zijn, dat kon zijn razendsnelle geest niet verdragen. Hoewel hij nu zeven jaar met dezelfde vrouw was, was hij haar slechts zelden ontrouw, al was dat ongebruikelijk voor mannen als hij. Vladimir had geen tijd voor geflirt en had er ook weinig zin in. Bovendien was hij tevreden met zijn partner en hun relatie kwam hem goed van pas.

Natasha Leonova was zonder twijfel de mooiste vrouw die hij kende. Hij was haar voor het eerst tegengekomen op straat in Moskou. Het was winter en ze had het ijskoud gehad, maar ze was jong en trots. Vladimir had haar direct interessant gevonden en toen ze zijn pogingen om haar te helpen had afgeslagen wilde hij haar beter leren kennen. Zijn niet-aflatende pogingen hadden na een jaar succes, en ze had zich gewonnen gegeven. Ze was destijds negentien, en sindsdien was ze zijn minnares. Nu was ze zesentwintig.

Natasha trad op als gastvrouw als hij dat nodig achtte, maar zette zichzelf nooit op de voorgrond. Hij kon spectaculair met haar voor

de dag komen; ze was het tastbare bewijs van zijn succes. Maar dat was alles wat hij van haar nodig had, ook al was ze zeer intelligent. Het enige wat hij van haar wilde was haar aanwezigheid, haar schoonheid en haar beschikbaarheid, 24/7, waar hij haar ook maar voor nodig had. Zonder verdere uitleg. Natasha wist wel beter dan om informatie te vragen die hij niet zelf wilde geven. Ze wachtte op hem op de plek waar hij haar hebben wilde, in welke stad, in welk huis of op welk schip dan ook, en hij beloonde haar gul voor haar aanwezigheid en haar trouw. Ze had hem nooit bedrogen; ze zou trouwens allang weggestuurd zijn als dat wel het geval was geweest.

Deze regeling schikte hun allebei. Ze was al veel langer bij hem dan ze beiden verwacht of gepland hadden. Natasha was onderdeel geworden van de perfect afgestelde machine die maakte dat hij kon leven zoals hij wilde. Daarom was ze belangrijk voor hem. Ze wisten allebei welke rol ze in elkaars leven speelden, en meer verlangden ze niet. Hun relatie was al jaren volmaakt in evenwicht.

Natasha bewoog met de gratie van een balletdanseres door de spectaculaire hut op het jacht dat een aantal maanden per jaar hun thuis